

[Aksel Larsen.]

marschal Ludendorff og derfor anser Tilstandene i Tyskland for saa ideelle — jeg ved det ikke.

Endelig til Slut har det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel talt om Socialismen, og om, hvad Socialister vil, og dér har det ærede Medlem sagt noget om det Samfund, de Konservative tilstræber, som mærkeligt nok skal være et Samfund, hvor ogsaa de fattige har det godt. Og saa siger han:

„Det er dette Samfund, vi tilstræber, ikke et Klassesamfund, som de Herrer tilstræber, med Klassehad og Klassefjendskab.“

Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Socialisme vil sige et klasseløst Samfund, og som Følge deraf kan der hverken være Klassekamp eller Klassehad. Det, Det konservative Folkeparti og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel kæmper for at bevare, er et kapitalistisk Samfund, som er et Klassesamfund, hvorfor der i dette Samfund er Klassekamp.

I øvrigt kan jeg i denne Forbindelse ikke lade være med at gøre opmærksom paa, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har en mærkelig vanskabt Opfattelse af, hvad Socialisme er. Det ærede Medlem har sagt noget om, at han tilslutter sig en Definition, hvorefter Kommunisme betyder, at man skal arbejde efter Evne og nyde efter Behov, hvorimod Socialisme betyder, at enhver skal have det fulde Udbytte af sit Arbejde. Nu maa jeg for det første sige, at Kommunisme og Socialisme er synonyme Begreber; det er Fremmedord, der dækker den samme Samfundsopfattelse. Det er rigtigt, at Karl Marx valgte Betegnelsen „Kommunisme“ i 1847, idet han sagde: Vi kunde lige saa godt have sagt Socialisme, da det betyder det samme, men Betegnelsen „Socialisme“ er kommet i Vanry paa Grund af nogle Socialisters forkerte Handling. Det var den samme Aarsag, der fik Lenin til i 1919 at foreslaa, at man skulde kalde Arbejderpartiet for Kommunister, fordi Socialisterne var kommet i Vanry ved deres Holdning under Krigen. Men hvis det ærede Medlem havde læst et lille Skrift af Karl Marx, som hedder „Randgloser til Gotha-Programmet“, saa vilde det ærede Medlem vide, at Karl Marx netop gaar skarpt imod Agitationspaastanden om, at enhver skal i det socialistiske Samfund have det fulde Udbytte af sit Arbejde. Hvis enhver skulde have det fulde Udbytte af sit Arbejde, hvad skulde der saa blive af Skolelærere og Finanslovdførere og Ministre, som jo ikke udfører produktivt Arbejde,

men som formentlig ogsaa skal leve i et saadant Samfund? Hvad skulde der blive af alle dem, der er arbejdsudygtige? Samfundet selv skulde opretholdes, Veje, Skoler Sygehuse o. s. v. skulde bygges. Det anskuelig gør Marx i dette lille Skrift og siger: Derfor kan den enkelte ikke faa det fulde Udbytte af sit Arbejde. I øvrigt bør det ærede Medlem ogsaa af andre Grunde læse dette lille Skrift, for saa vil han faa at vide, hvor fuldkommen forkert hans Opfattelse er: at Arbejde er Kilden til al Rigdom. Det er nemlig det første, Karl Marx skriver i dette Skrift, at det er det rene Sludder. Arbejde i Forbindelse med Naturen er Kilden til al Rigdom, men Arbejde i sig selv er det ikke.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har i sin Tale her talt om den internationale Situation og sagt, at dér vil vi ikke være med, vi vil hverken være Jægere eller Klappere. Maa jeg gøre opmærksom paa, at ved en Jagt er det ikke bare Jægere og Klappere, der spiller en Rolle; Vildtet kan heller ikke undværes, det spiller en meget stor Rolle. Naar vi hverken skal være Jægere eller Klappere, ved jeg ikke, om det ærede Medlem saa er opmærksom paa, at saa er der egentlig kun Vildtets Rolle tilbage. Den Rolle synes jeg i hvert Fald ikke vi skulde bestræbe os for at spille, og det kan jo ikke nægtes, at Danmark og en hel Række andre demokratiske Lande staar i Begreb med at blive dette jagede Vildt. Spaniens og Kinas Eksempel er jo tilstrækkelig tydeligt. Det var Lande, fredelige Lande, som ikke ønskede at føre Krig, der blev overfaldet af fascistiske Stormagter.

Ganske vist har det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel ogsaa paa dette Felt vist sin rette Indstilling ved at hævde, at de, der taler for kollektiv Sikkerhed og for, at Folkeforbundet skal gribe ind mod Fredsbrydere, er dem, der i Virkeligheden vil Krig, men det maa være tilstrækkeligt heroverfor at minde om, at den saakaldte Antikominternpakt jo ikke i første Række forudser Kamp mod den kommunistiske Internationale, men dens Underskrivere betinger sig Ret til overalt, hvor de efter deres egen Vurdering ser nogen kommunistisk Fare, da at gribe ind, om fornødent med Vaabenmagt. Japan forsvarer sig som bekendt i Kina, Tyskland og Italien forsvarer sig som bekendt foran Madrid, saadan er Fascismens internationale Terminologi, og netop derfor maa et Land som Danmark med de Grænseforhold, vi har, udsat som Landet er, ogsaa meget alvorligt overveje, hvilken Rolle vi ønsker at spille i dette internationale